

"מצפן מורשת"

על רוח לחימה ויוזמה בשדה הקרב סיפורו של סמ"ר אביחי יעקב

"אביחי עשה את זה במסירות נפש, מכל הלב, כי הוא שם את החיילים והחברים שלו לפניו, וזה מה שעניין אותו."

(מעוז שבתאי, מ"מ במחלקת הפטרול)

תקציר האירוע:

במלחמת לבנון השנייה, ב-26 ביולי 2006, נכנסה פלוגה מגדוד 51 של חטיבת גולני לבינת ג'בל. לאחר 72 שעות נכנסה הפלוגה לעומק הכפר, במטרה להדק את האחיזה ולאתר לוחמי חיזבאללה הנמצאים באזור. הכוח היה מחולק לשלושה בתים: מחלקת החוד, מחלקת החבלה ומחלקת הפטרול.

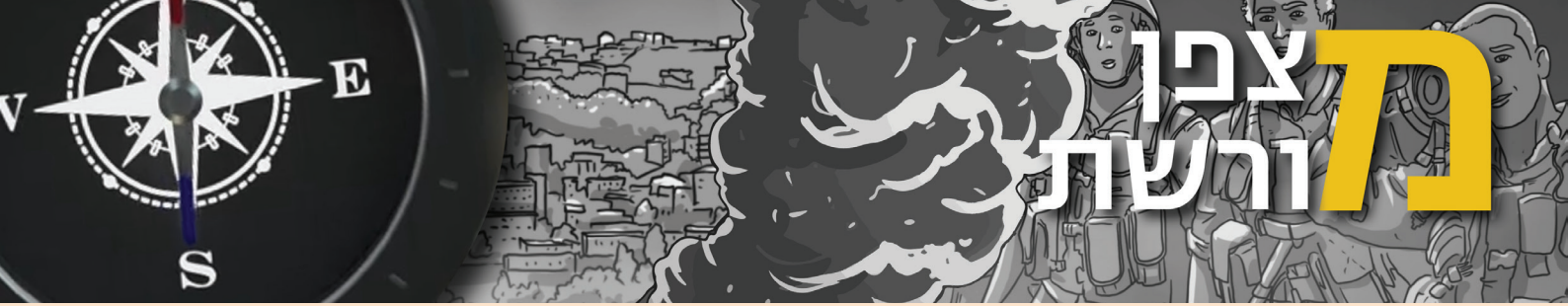
מחלקת החוד ומחלקת החבלה נתקלו בכוחות אויב. מחלקת הפטרול הבינה זאת מהיריות ומהצעקות שנשמעו בקשר. מרבית הלוחמים משרשרת הפיקוד של המחלקה ושל הפלוגה נפגעו. המפקדים ממחלקת הפטרול הבינו שעליהם לצאת לעזרתם. מ"מ המחלקה, סגן מעוז שבתאי, יצא ראשון. סמ"ר אביחי יעקב, מ"כ במחלקת הפטרול וסמל המחלקה, אברהם דג'ן, יצאו עם הכוח מחוץ לבית.

הם נקלעו לקרב יריות וחילקו את הכוח לשניים: כוח חיפוי וכוח לפינוי הפצועים. לוחמים נוספים נפצעו, ביניהם גם מעוז, המ"מ שאיבד את ההכרה.

אביחי ולוחם נוסף, ישראל בן לולו, נכנסו לתוך המטע. הם גילו שלא נותרו פצועים, אלא רק גופות, והבינו כי תפקיד הכוח הוא לשמור עליהן מפני חטיפה. לאחר שאביחי הבין כי נגמרה התחמושת, הוא זחל לכיוון הגופות כדי לבדוק אם נותרה עליהן תחמושת. אש נורתה לכיוונו. הוא שכב בצמוד לגופה בתקווה שיחשבו אותו למת, וכך הוציא את המחסניות של הלוחמים ההרוגים. אביחי וישראל ירו לכיוון המטע, לשם הטעייה, בתקווה שהאויב יחשוב שמסתתר בו כוח. אביחי ביקש חיפוי מהכוח שנמצא בבית. הכוח פתח באש, בחסותה הוא וישראל רצו חזרה לתוך הבית. לאחר שעות רבות של לחימה הסתיים הקרב. שמונה לוחמים ומפקדים נהרגו, וכ-30 נפצעו. על מעשה זה הוענק לסמ"ר אביחי יעקב עיטור העוז ע"י הרמטכ"ל.

גדוד 51 ו-17 מלוחמיו זכו בעיטורים וצל"שים על קרב זה.

שאלות לדין:

- אילו ערכים באים לידי ביטוי באירוע?
- מה הוביל את סמ"ר אביחי יעקב להמשיך להילחם, תוך סיכון חייו, כדי לפנות פצועים ולהגן על הגופות?
- אילו תכונות מנהיגות באו לידי ביטוי בקרב?
- מהם הלקחים המרכזיים שלמדתם מסיפור הקרב בבינת ג'בל?

"בסופו של דבר אתה עובד על אינסטינקט. אם ביום יום אתה מסתכל על האחר, אכפת לך מחבר שלך, אז בזמן אמת האינסטינקט שלך יהיה לעזור לאחר. מבחינתנו זה לא בא בכלל בחשבון שמישהו ישאר שם מאחורה, וזאת היתה המטרה שלנו בתוך המטע, ועשינו הכל כדי שזה יקרה." (סמ"ר אביחי יעקב)

סיכום מפקד:

סמ"ר אביחי יעקב הראה במעשיו רוח לחימה, מנהיגות למופת, חירוף נפש, קור רוח, תושיה ויוזמה.

אביחי נלחם תוך סיכון חייו, גם כשלא נותרו לוחמים חיים בשדה הקרב והיה צורך לשמור על הגופות. הוא הוביל אחריו את חייליו ופעל ביצירתיות ובהתאם לתנאים בשדה הקרב.

מתוך ערך הרעות- "החייל יפעל מתוך אחווה ומסירות לחבריו לשירות, ויחלץ תמיד לעזרתם כשהם זקוקים לו או תלויים בו, חרף כל סכנה וקושי, עד כדי חירוף הנפש"
באירוע זה נלחמו החיילים בקרב קשה ומסכן חיים, כתף אל כתף, ונחלצו האחד לעזרת השני. הם פינו את הפצועים, שמרו על הגופות ועזרו לכוחות שנתקלו באש, בתעוזה ובמסירות. כפי שאמר אביחי יעקב, כשאנו דואגים לאחר ואכפת לנו מחברינו ליחידה בשגרה, ערכים אלו באים לידי ביטוי גם בשדה הקרב ובמקרי קיצון. מצופה מכל חייל ומפקד לנהוג מתוך תחושת רעות, בחירום, בשגרה ובבט"ש.

מתוך ערך הדבקות במשימה והחתירה לניצחון- "החייל יילחם ויפעל באומץ לב נוכח כל הסכנות והמכשולים שבפניו, וידבק במשימתו בנחישות ובתבונה, עד כדי חירוף הנפש."

בקרב בינת ג'בל נלחמו הלוחמים תוך חירוף נפש. הם דבקו במשימתם וביצעו את המוטל עליהם, חרף הסכנות וההיתקלויות. רוח הלחימה, אשר נשבה בקרב חיילי הפלוגה הובילה אותם ללחום באומץ לב ובנחישות.

